

Katonák voltunk!

Kiskamasz korom óta rajongok a katonás, háborús történetekért. A családom támogatott is ebben.

Sokat gondoltam arra, hogy én is beállok a hőseim közé, de ez a gondolat egészen mostanáig háttérbe szorult az életemben. Nemrég figyelmes lettem egy kereskedelmi televíziós csatorna adására, melyben a honvédségbe újoncokat, pilótákat toboroznak. Újból felélénkült bennem az a vágy, hogy én is szeretnék a katonák közé tartozni, akiket egy különös kultusz vesz körül. Elkezdtem olvasni a katonák mai rendszeréről, a külszolgálatról, a követelményekről. Teljesen beleástam magam a témába. Nemrégiben megkeresett a család egy Debrecenben szolgáló ismerőse, mondván, szívesen körbevezetne a laktanyában. Kellemes meglepetésként ért az ajánlat, de azért féltem, hogy illúziórombolóként fog rám hatni a látogatás, hogy talán nem olyan egyszerű bekerülni ebbe a közösségbe vagy megállni a helyünket.

Délelőtt a hadházi bázissal kezdtük az ismerkedést. Eligazítást kaptam, hogy milyen feladatokat látnak el ezen a bázison, s részletesen kioktattak az itt történő munkavégzésről. A debreceni Bocskai István 2. lövészdandárnál folytattuk utunkat, ahol már a kapun belépve kiszúrtam egy edzést végző katonacsoportot, akik ha jól tudom, valamelyik felderítő hadosztály tagjai. Igen jó fizikumú katonák, s az edzés folyamán olyan gyakorlatokat végeztek, melyeket elegendő felkészülés és erős testalkat nélkül nem nagyon lehet végrehajtani. Betekintést nyertem a katonák mindennapjaiba. Megtudtam, hogy az itt szolgáló harcosok idejük nagy részét sportolással töltik, a reggelt pedig létszámmellenőrzéssel, eligazítással és a parancsnok előtti tisztelgéssel kezdik.

A „túrám” során felmértem mindent, amit erről az életvitelről lehetett, s bizton állíthatom, hogy nem könnyű honvédségben szolgáló katonának lenni.

Czirják Gergő 10. B

Ady Endre Gimnázium

Felkészítő tanár: Kluka Hajnalka

!